

အောင်မြင်စာပေ

မေ့လျော့သော

သရဲခေါ်သံ

၀ ၆ ၂ ၄ ၇ ၀ ၄ ၈ ၂ ၂

အခန်း(၁)

သစ်ရွက်လေတိုးသံ သဲ့သဲ့မျှကိုပင် ကြားရစေသော တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်လွန်းသောနေရာ။

ဖြည်းညင်းစွာ တိုးခတ်နေသော လေနုအေး။

တဖွဲဖွဲမျှ ရွာနေသော မိုးစက်များ ။

အရာအားလုံးသည် အေးစက်လျက်။

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်အေးစက်သောနေရာ။

သို့သော်...

ဒီနေရာကို ရောက်နေခဲ့ကြသောသူတွေမှာ တော့ ကိုယ်စီရင်ထဲ အပူ
မီးများ တောက်လောင်လျက်။

ခရီးတစ်ခုကို သွားနှင့် ကြသူများ နှင့် ... ထိုခရီးကို လိုက်ပါပို့ဆောင်
ကြသူများ ရဲ့ နောက်ဆုံးအဖြစ် ဆုံတွေ့ရာနေရာ။

မိုးစက်တွေကြားမှာ ဖွေးမြသန့်စင်လျက် သင်းသင်းကလေးမွှေးပျံ့
နေသော စကားဖြူပင်ရဲ့ အောက်မှာ ...

ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် အထီးကျန်လျက်ရှိသော အသစ်စက်စက် အုတ်ဂူဖြူဖြူ
ကလေးတစ်လုံး။

ရွှေကြိုးကြာ

အသက်(၂၂)နှစ်

"ကြိုး... ကြိုးကြာရယ်... အင့်... ဟင့်... ဟင့်"

မေမေ့ထံမှ မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်တော့သော ရှိုက်သံအုပ်အုပ်က လွင့်ပျံ့လာခဲ့သည်။ ။

အထီးကျန် အုတ်ဂူလေးထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်း နေမယ့် ဝိညာဉ်တစ်ခု။

အော်ရေးရှားပင်အောက်မှာ ထိုင်ရင်း မျက်ရည်ဖုံးသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် အုတ်ဂူကို ရီဝေစွာ ငေးကြည့်နေသော ရွှေဟသာရဲ့ ရင်ထဲမှာ လည်း ယူကြိုးမရသော ကြေကွဲစိတ်ဖြင့် ဖြေဆည်မရနိုင်အောင် ဆို့နှစ်နေသည်။ ။

ကြိုးကြာရယ်... ငါ ဘယ်လိုဖြေလို့ ရမှာ တဲ့ လဲ။

နင်နဲ့ ငါက ပြေးကြည့်မှ ညီမနှစ်ယောက်ထဲ ရှိတာ။

ပြီးတော့...

နင်... နင်နဲ့ ငါက ဆယ်မိနစ်ပဲ ခြားတဲ့ အမွှာညီအစ်မလေ။

နင်နဲ့ ငါဟာ လောကကြီးထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့တာ ဆယ်မိနစ်ပဲ ကွာခြားခဲ့ပေမယ့်... ခုတော့...

နင်က ငါ့ထက် မိနစ်ပေါင်းများစွာ နေ့ရက်ပေါင်းများစွာ စောစီးစွာ လူ့လောကထဲက ထွက်ခွါနှင့် ခဲ့ပြီ။

အဲဒီအတွက် ငါ ဘယ်လောက်တောင် ယူကြိုးမရ ကြေကွဲရသလဲဆိုတာ နင်ကတော့ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ။

ဒါဟာ ငါ့ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုပဲ။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ခံစားနေရပေမယ့်

...

ရွှေဟသာသည် မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်လို့ မရနိုင်အောင် ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးနေရှာသော မေမေ့ကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်ကျလာမိသည်။

"ကြာလေးရေ... ကြိုးကြာလေးရေ၊ မေမေ့ကို ဘာလို့ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ ထားခဲ့ရတာလဲ၊ မေမေ ဘယ်လို ဖြေရမှာ လဲ သမီးငယ်ရယ်၊ မေမေ... မေမေ မွေးခဲ့တာ သမီးနှစ်ယောက်လေ၊ ခု... ခုတော့..."

မေမေ ယူကြိုးမရ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးပြန်သည်။

မေမေ့ကို ငေးရီကြည့်မိနေသော ဟသာသည် မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဖေဖေက ဟသာပခုံးကို တင်းတင်းဖက်ကာ...

"ခုချိန်မှာ လူတွေက အားပေးစကားတော့ ပြောကြတာပဲ၊ သမီးနှစ်ယောက် မွေးထားတာ၊ တစ်ယောက်ကျန်သေးတာပဲ ဖြေပေါ့တဲ့ ...

မှန်ပါတယ်... သမီးကြီး ဖေဖေတို့ အနားမှာ ရှိနေသေးတဲ့ အတွက် ဖေဖေ ဖြေနိုင်အောင် ကြိုးစားပါတယ်...

ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့သမီးရယ်၊ သမီးတို့ နှစ်ယောက်ငယ်ငယ်လေးက တည်းက ကုတင်ဆိုရင်လည်း ဆင်တူနှစ်လုံး၊ အကျီဆိုရင်လည်း ဆင်တူနှစ်ထည်...

အို... ဘာမဆို... ဘာမဆိုပါ၊ အမြဲဆင်တူလေးနှစ်ယောက်မြင်ခဲ့ရ

တာ... ခု... ခုတော့ ဖေဖေတို့ ရင်ထဲက အသည်းနှလုံးကတစ်ခြမ်း ပဲ့သွားခဲ့ရသလိုပဲ သမီးကြီးရယ်၊ သမီးငယ်လေးအတွက် ဖေဖေဖြေမရနိုင်ဘူး"

ဟသာ ရှိုက်သံမထွက်မိအောင် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ဖေဖေစကားများကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ နားထောင်ပေးနေမိသည်။ ။

ဟုတ်ပါတယ်လေ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေ မပြောနဲ့ ... ဟသာကိုယ်တိုင်ပင် ကြိုးကြာရုတ်တရက်ကြီး သေဆုံးခဲ့ရသည့် အဖြစ်က ကိုယ့်အရိပ် ရုတ်တရက်ပျောက်ဆုံးသွားသလို...

ရင်ထဲက အသည်းနှလုံး ဆွဲထုတ်ခံလိုက်ရသလို နင့်နင့်သီးသီးခံစားခဲ့ရတာ။

မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေဆို ပိုပြီးခံစားရရှာမှာ ပေါ့။

ဟသာ ဖေဖေလက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုနိုင်ဘဲ အားပေးနေမိသည်။ ။

"အေးလေ... ရုတ်တရက်ကြီး ခွဲခွာလိုက်ရတဲ့ အတွက် ဖေဖေတို့ က ခံစားလိုက်ရပေမဲ့သူကတော့ သူ့အတွက် လွတ်မြောက်ရာလမ်း ရှာသွားခဲ့တာပဲ..."

တမလွန်မှာ သူ ကောင်းရာမွန်ရာဘဝကို ရောက်ပါစေလို့ ဖေဖေတို့ ဆုတောင်းပေးရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့"

"ဖေဖေ... ရယ်"

ဟသာ ရှိုက်သံကို မထိန်းနိုင်တော့ပြီ။

နှုတ်ခမ်းလွှာများကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်သော်လည်း ရှိုက်သံက ကျယ်လောင်စွာ လွင့်ပျံ့သွားခဲ့ပြီ။

ကြိုးကြာ...

နင်တကယ်ပဲ နင့်အတွက် လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ရှာသွားခဲ့တာ လား။ နင် ဟော့ဒီဘဝထဲက ဟော့ဒီလူလောကထဲက ထွက်ပြေးချင်ရ အောင် ဘာတွေများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရလို့ လဲ ကြိုးကြာရယ်။

အဲဒီအကြောင်းတွေကို သေတဲ့ အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ဟမပြောခဲ့တဲ့ နင့်ရဲ့ မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းကိုလည်း ငါ အရမ်းပဲ အံ့သြပါရဲ့ ။

တကယ်ဆို လောကကြီးထဲမှာ သွေးသားရင်းဆိုလို့ နှစ်ယောက်ထဲ သာ ရှိတဲ့ ငါ့ကိုတော့ နင်ပြောပြခဲ့သင့်တာပေါ့။

အခုတော့...

နင်ဟာ အားလုံးကို ရက်ရက်စက်စက် ထားခဲ့ပြီး...

တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားခဲ့တာပဲ။

ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိရဲ့ နဲ့ အခုလို နင်ဖြစ်သွားခဲ့တာကို ငါရင်နာ လို့ မဆုံးဘူး ကြိုးကြာရယ်။

"ဟသာ... ဖေဖေတို့ ပြန်ကြရအောင်၊ မှောင်တော့မယ်၊ သမီးမေမေ လည်း ကြာရင် ဒီထက် ပိုခံစားရလိမ့်မယ်"

ကျောပြင်လေး တသိမ့်သိမ့် ခါအောင် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေမိ သော ဟသာကို ဖေဖေက ဆွဲထူသည် ။

မေမေကတော့ ကြိုးကြာရဲ့ အုတ်ဂူမှာ မျက်နှာအပ်၍ ငိုကြွေးဆဲ။

"စိုးရေ... ပြန်ရအောင်၊ မှောင်တော့မယ်နော်"

ဖေဖေက မေမေ့ကို ချောရင်း ပခုံးမှ ဆွဲထူကာ ထစေသည်။ ။

မေမေက မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ နာနာကျင်ကျင်ငိုကြွေးနေဆဲ။

"ကိုယ်တို့ အိမ်ရောက်ရင် သမီးငယ်အတွက် ဆုတောင်းပေးကြဦးမယ်လေနော် စိုး"

မေမေ မျက်ရည်များကြားက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။

ဖေဖေက အလယ်မှ ရပ်ကာ ဟသာနှင့် မေမေ့ကို ပခုံးဖက်ဖေးမကာ ခေါ်လာသည်။ ။

ဟသာသည် ကြိုးကြာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေရှာမည်ဖြစ်သော အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးကို ရီဝေစွာ လည်ပြန်ကြည့်ကာ တိတ်တဆိတ် စကားဆိုမိသည်။ ။

ကြိုးကြာ...

ငါကတော့လေ...

ဆုတောင်းပြည့်နိုင်မယ်ဆိုရင်...

တမလွန်ကမ္ဘာကနေ နင်ပြန်လာခဲ့ပြီး...

ငါ့အနားမှာ နင့်ဝိညာဉ်လေး အမြဲရှိနေနိုင်ဖို့ ပဲ...

ထိုစဉ်...

လေပြည်က သူမနားရွက်နားမှ ကပ်ကာ ဝေ့ခနဲ။

ကျောပြင်တစ်လျှောက် စိမ့်ခနဲ အေးသွားခဲ့ရသည်။ ။

ကြက်သီးများ လည်း ဖြန်းခနဲ။

ဟသာ မျက်လုံးများ ဝိုင်းကာ နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်
မိသည်။ ။

ကြိုးကြာ...

နင်တကယ်ပဲ ငါ့အနားမှာ လား။

ဟသာ အထုပ်ကို ဆွဲလျက် အခန်းထဲမှ လေးကန်စွာ ထွက်လိုက်
သည်။ ။ ခြေလှမ်းများမှာ နှေးကွေးလျက်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူမအခန်းထဲမှ ထွက်လာကို စောင့်နေပုံရသည့်
ဖေဖေနှင့် မေမေကို အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"သမီး ပစ္စည်းတွေ စုံရဲ့ လား"

မေမေက ကြေကွဲစွာ ပြုံးကြည့်ရင်း မေးသည်။ ။

"ဟုတ်... စုံပါတယ် မေမေ"

ဟသာ မေမေ့ကို ပြန်ဖြေရင်း ပြုံးပြနိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ။

မေမေ့အပြုံးကိုလည်း သူမ နားလည်နေပါသည်။ ။

အရင်ဆို ဒီခရီးက ညီမနှစ်ယောက် အမြဲအတူသွားနေကျ မဟုတ်
လား။

နွေရာသီမှာ နယ်မြို့က ဥယျာဉ်အိမ် ကလေးဆီ သူငယ်ချင်း ခြောက်
ယောက် စုပြီးသွားတိုင်း ကြိုးကြာပါ အမြဲပါနေကျ။

အဲဒီတုန်းကတော့ မေမေ့အပြုံးက ခုလို ကြေကွဲမနေ။

သမီးတွေရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းခရီးကို မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် နွေးထွေး
တောက်ပလျက်။ ပြီးတော့...

မေမေ ဧည့်ခန်းထဲက စောင့်ပြီး မေးတတ်တဲ့ မေးခွန်းကလည်း

‘သမီးတို့ ပစ္စည်းတွေ စုံရဲ့ လား’... ဖြစ်သည်။ ။

‘တို့’ ဆိုသော စကားတစ်လုံး ကွာခြားခြင်းရဲ့ နောက်မှာ အထီးကျန်ခြင်းက သိသိသာသာ တွဲလျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။

ဟသာ မျက်နှာကို အရိပ်လို ကြည့်နေသော ဖေဖေက ဟသာမျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာကို သတိထားမိလျက်...

"ပစ္စည်းတွေ သေချာပြန်စစ်နော် သမီးကြီး၊ ဓါတ်မီး... အေး... ဓါတ်မီး အရေးကြီးဆုံးပဲနော်... ညရေးညတာအတွက် ဟိုမှာ က သိပ်အစွန်ကျလွန်းတယ်"

ဖေဖေက ဝင်ထိန်းပေးဖို့ ကြိုးစားရှာသည် ကို ဟသာရိပ်မိသည် မို့ ဖေဖေကို ပြုံးပြကာ...

"ပါ... ပါတယ် ဖေဖေ၊ လိုအပ်တာတွေအားလုံး ပါ...ပါတယ်"

"အိုကေ... အိုကေ... စိတ်ပြေလက်ပျောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေပေါ့၊ ပျော်သလောက်သာနေ... ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်"

ဟသာ ဖေဖေကို ပြုံးပြလျက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

ဒီခရီးကို ဖေဖေနှင့် မေမေ ဟသာကို လိုလိုလားလား သွားစေချင်ကြမှန်း ဟသာ သိပါသည်။ ။

တကယ်တော့ ဖေဖေတို့ အစီအစဉ်တစ်ခုထဲဖြင့် ဟသာဒီခရီးကို လိုက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ ။

ဟသာကိုယ်တိုင်ကိုက လိုလိုလားလား သွားဖို့ စဉ်းစားမိခြင်းဖြစ်သ

ည် ။

ဒီခရီးဟာ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဟသာရဲ့ မသိစိတ်
ထဲမှာ အလိုအလျောက် သိလို့ နေသည် ။

ပြီးတော့ နောက်ထပ် ထူးခြားတာက...

အဲဒီခရီးကို သွားဖြစ်အောင်သွားဖို့ သူမရဲ့ စိတ်ကို
တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းအားပေး လှုံ့ဆော်နေသလို ခံစားနေရခြင်းပ
င်။

အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ...။

"ဟော... ကားသံကြားတယ် သမီးကြီးရေ၊ လာကြပြီထင်တယ်...
ထွက်ကြိုလိုက်ပါဦး"

ဖေဖေ လှမ်းပြောလိုက်တာကြောင့် သူမရဲ့ အတွေးက တစ်ဝက်တစ်
ပျက်နဲ့ ပျက်သွားရတော့သည် ။

သူငယ်ချင်းတွေ လာကြပြီ။

သူမတို့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း နွေရာသီခရီး အတူထွက်နေကျ သူငယ်ချင်း
တွေ။ ဟသာ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲလျက် အားယူပြီးကာ ထွက်ကြိုလို
က်သည် ။

"နေကောင်းတယ်နော် ဟသာ"

ကားပေါ်မှ ဦးဆုံး ဆင်းလာသူက ဆူး။

အင်း... ဆူးခက်။

ကြိုးကြာရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူ။

ဆူး မျက်လုံးများ ထဲမှာ မျက်ရည်တွေကို မြင်တွေ့လိုက်ရတာမို့ ဟ

သာ မျက်နှာလွှဲရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။ ။

"ကောင်းပါတယ်"

"ပေးလေ အိတ်"

သူ လက်ကမ်းပေးတော့ အိတ်ကို ထည့်ပေးလိုက်မိသည်။ ။

လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို အေးဆေး တည်ငြိမ်တတ်သည့် ဆူးကို ကြိုးကြာ ဘယ်လောက်တောင် အရူးအမူး စွဲလမ်းချစ်မြတ်နိုးခဲ့သလဲဆိုတာ ဟသာ အသိဆုံး။

သို့သော်...

ဆူးကတော့ နှလုံးသားရေးရာ ကိုယ်တိုင် ဘယ်သူ့ကို ချစ်လို့ ချစ်မှန်း မသိခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

အို... ထားလိုက်ပါတော့။

ဒါတွေ ပြန်သတိမရချင်တော့ပြီ။

"ဟသာ"

အော်ပြီး ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသူက ငြိမ်းရသ။

"ငြိမ်း"

ဟသာ လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ ငြိမ်းက ပြေးဖက်လေသည်။ ။

"ဟသာ နင်လိုက်ဖြစ်တာ ငါ အရမ်းပျော်တယ် သိလား"

ပျော်တယ်ပြောသော ငြိမ်းအသံက တုန်ရီဆိုလိုက်နေသည်။ ။

"အင်း... ငါ... ငါလည်း ပျော်ပါတယ်"

ဟသာ အဖျားခတ်အသံများ မတုန်အောင် ကြိုးစားသတိထားပြောရ

င်း မျက်ရည်များ ဝဲတက်လာခဲ့သည်။ ။

သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲမှာ ငြိမ်းနှင့် ကြိုးကြာက သံယောဇဉ် အပိုကြ
ဆုံးသူများ ဖြစ်သည်။ ။

"ဟေး... ဟသာ"

ကားမောင်းသူနေရာမှ အပြေးလွှား ဆင်းလာသူက ဖြိုးဝေ။

ငြိမ်းရဲ့ ချစ်သူ ဖြိုး။ အစအနောက် သန်လွန်းသော ဖြိုးကြောင့် ဟ
သာတို့ အုပ်စုထဲမှာ မကြာခဏ ရယ်ပွဲဖွဲ့ ပျော်ရွှင်ရသလို စိတ်အနှောင့်
အယှက်လည်း ဖြစ်ရတတ်သည်။ ။ ခုလည်း ကြည့်။

"ငါ့ရော ငြိမ်းလို ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်လို့ ရမလား"

"အိုး ..."

ဟသာ မျက်လုံးပြူးပြီး ထ...အော်လိုက်မိသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ဖြိုးဝေ"

မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဝင်ဟန့်လိုက်သူက ဆူး။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဟသာတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြ
ညှိပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"အိုကေ... ဒါမှ မိုနာလီဇာအပြုံး"

လွင့်လွင့်မြူးမြူးအသံလေး။

ဟသာ ဝမ်းသာအားရ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ခေတ်... အိုး... နင်လည်း လိုက်ဖြစ်တယ်ပေါ့နော်"

"ဟေ့... ဟသာပါမှ တော့ ဒီခရီးမှာ မေခေတ်က ကျန်ခဲ့စရာ

အကြောင်းရှိပါ့မလားကွ"

ခေတ်က သူမကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်သည်။

ခြောက်ယောက်အုပ်စုထဲမှာ ဆူးနှင့် ကြိုးကြာက တစ်စုံတွဲ၊ ဖြိုးနှင့် ငြိမ်းက တစ်စုံတွဲမို့ ချစ်သူမရှိသေးသည့် (အင်း... မထားသေးဘူးဘဲဆို ပါစို့) ဟသာနှင့် ခေတ်က ပိုပြီးရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြသည်။

ပြီးတော့ အုပ်စုထဲမှာ ခေတ်က ဟသာအပေါ် နားအလည်ဆုံးလို့ လည်း ဟသာက ယုံကြည်သည် လေ။

"ဟသာ"

အပြန်အလှန် ပွေ့ဖက်ထားရင်းက ခေတ်က ဟသာ ကြားရုံတိုးသဲ့စွာ ခေါ်သည်။

"ဟင်..."

"နင့်ကို ကတိတစ်ခု ပေးမယ်"

"ပြောလေ"

"ဒီခရီးဟာ နင့်အတွက် ပျော်ရွှင်စရာ ခရီးတစ်ခု ဖြစ်ရပါစေမယ်လို့

"

"အို... ခေတ်... ခေတ်ရယ်"

"သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲ့ နွေးထွေးလှသော စေတနာကို နားလည်လှစွာ ဟသာ ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။

"ငါတို့ အားလုံး နင့်လိုပဲ ခံစားကြရပါတယ် ဟသာရယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ ... နင် တစ်သက်လုံး အထီးကျန်ဆန်ဆန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရမှာ ကို တော့ ငါတို့ မလိုလားနိုင်ဘူး၊ နင် အမြဲပျော်ရွှင်တက်ကြွနေတာကိုပဲ ငါ

တို့ ကိုမြင်ချင်တယ်"

"ငါ... ငါ... အားလုံးကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာ ပါ ခေတ်ရယ်၊ ငါ့
ကို ခုလို စေတနာ ထားကြတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ရင် ပြုံးပြစမ်းပါဦး"

"အရူးမ"

သူမခေတ်ကို ချစ်စနိုး ဆဲရေးရင်း ကြိုးစားအားယူ ပြုံးပြလိုက်ရပါ
သည်။ ။

ဒီခရီးက သူမအတွက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင် အပျော်ဆုံး
ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ ခရီးတစ်ခုတဲ့ လား။

သူမကတော့ အဲ့လို မထင်ပါ။

ဒီခရီးဟာ...

ဟသာ ဆက်မတွေးဖြစ်အောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ ဘယ်သူမှ
မသိအောင် တစ်ကိုယ်တည်း ကြားရုံသာ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ တီးတိုး
ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။

ကြိုးကြာ...

ငါနဲ့ အတူလိုက်ခဲ့နော်...။
